

Løntillæg efter § 2, og er heller ikke i Tvivl om, at Medlemmerne i Kommunalbestyrelserne rundt om i Landet vil indse det berettigede i, at Formændene faar de Tillæg, der her er Tale om. Jeg tror ikke paa, at de skulde være saa karrige overfor deres Kolleger, som de vælger til i første Instans at varetage Kommunens Interesser, at de ikke skulde kunne unde vedkommende et rimeligt Vederlag derfor. Nu bliver det altsaa henlagt til Kommunalbestyrelserne selv at bestemme, hvor store Forhøjelserne skal være.

Jeg mener altsaa, at Bestemmelsen om, at Skatterestance medfører Fortabelse af Valgret og Valgbarhed, bør slættes. Jeg synes for øvrigt, at den er aldeles urimelig, naar man dog ved, at de paagældende ikke slipper for at betale Skatten, saa sandt de da kan betale den. De, der har nogen Skat af Betydning at betale, kan som Regel betale den, naar blot de kan vinde Tid, saa de kan skaffe Pengene til Veje. De meget fattige svarer jo kun en grumme ringe Skat, i alt Fald i Landkommunerne, kun nogle Øre eller en Krones Penge, og det kan de nok overkomme, men der er mange andre, som det kniber langt haardere for, det er Middelstandsfolk, som paa en eller anden Maade er kommet lidt tilbage og ikke kan naa at faa Pengene bragt til Veje i rette Tid. Men der er da efter min Mening ikke Spor af Mening i, at de Folk, der paa den Maade er kommet i Knibe og er kommet til at staa i Restance for Skat, skal miste deres Valgret af den Grund. Dertil kommer, at vi staaar overfor den Kendsgerning, at adskillige frigør sig for Valgbarhed ved at lade være at betale Skat. Jeg tror, at vi godt kunde undvære § 1, blot vi fik Bestemmelsen vedrørende Virkningen af Skatterestancen hævet. Folk vilde nemlig da indse, at naar der blev rettet en kraftig Opfordring til dem fra Beboerne i Kommunen om at fortsætte, saa bør de ikke undslaa sig for at træde til, selv om de i lang Tid har været i Kommunens Tjeneste, idet de da maa sige sig selv, at de har Befolkningens Tillid, og at de ogsaa forstaaar sig paa Arbejdet i Kommunalraadet. Hovedsagen er altsaa, at alle kan bevare deres Valgret og Valgbarhed, og at der kan ydes en saadan Løn for Arbejdet i Kommunens

Tjeneste, at den Tid, der ofres paa Kommunens Arbejde, bliver nogenlunde betalt.

Klaus Berntsen: Da Forslag til midlertidig Lov om Valgret og Valgbarhed til de kommunale Raad og Hjelpekasserne for nogen Tid siden var til første Behandling her, tillod jeg mig at gøre en Hénstilling til velvillig Overvejelse i de forskellige Partier og Grupper i det høje Ting. Min Hénstilling gik ud paa, om man ikke kunde enes om at udsætte de kommunale Valg et Aar under de forhaandenværende vanskelige Forhold. Socialdemokratiets ærede Ordfører tog straks Afstand derfra, og mit eget Parti ønskede hellere at gaa til Valg end at tvinge de nuværende Kommunalbestyrelsesmedlemmer til at fortsætte et Aar endnu. Som Følge heraf faldt min Hénstilling bort. Jeg tror imidlertid, at det havde været rigtigst at følge den. Jeg saa ikke politisk paa denne Sag. Jeg ved ganske vist, at man fra forskellig Side har søgt at tillægge mig politiske Bagtanker, men jeg saa kun paa denne Sag rent kommunalt. Som gammel Kommunalmand spurgte jeg mig selv: Hvad er Kommunerne her i Landet bedst tjente med under de nuværende vanskelige Forhold, enten at blive styret af de Mænd, der er inde i Sagerne og har styret Kommunens Anliggender i de sidste 4 Aar, eller at begynde med en ny Besætning, hvorved man gør de kommunale Forhold til Prøveklud paa flere Steder for mere eller mindre umodne Eksperimenter? Og jeg var ikke i Tvivl om, at Svaret maatte blive, at Kommunerne vilde være bedst tjente med at bevare de kommunale Raad endnu et Aar. Det Lovforslag, her foreligger, tilfredsstillter ikke mine Ønsker. Jeg var ikke til Stede den Dag, da den højtærede Minister fremsatte Lovforslaget, men jeg har læst hans Udtalelser og har set, at han har ment at imødekomme min Hénstilling i nogen Maade ved det Lovforslag, her foreligger, navnlig dets § 1. Men det har han ikke gjort, thi Sagen er den, at der er Forskel paa at tvinge en enkelt Mand og paa at lægge Baand paa hele det kommunale Raad. Man mener, at man med den Affattelse, Lovforslaget her har, kan sikre sig, at en Formand, der med Dygtighed har styret Kommunens Anliggender hidtil, bliver genvalgt. Men